

Az Egyesült Államok sokadszorra vétózta meg a Biztonsági Tanácsban az Izraelt elítélő határozatot. A zsidó hadsereg teljesen értelmetlenül vérengzett Gázában, áldozatainak többsége asszony és gyermek volt. A tényeket azonban nem lehet megvétózni. Ha egy hatalom erre vetemedik, nem kerülheti el a bukást. A pénz és a fegyvereinek ereje ugyan hosszú ideig fenn tudja tartani az igazságot megvétózó hatalmat, a Szovjetunió háromnegyed évszázados fennállása alatt közel ötven évig vétózta meg a magyar, a cseh, a lengyel valóságot, Európa valóságát, és természetesen az orosz és szibériai tényeket, de végül összeomlott. A magát az izraeli érdekeknek szolgáló alárendelő egyetlen mai szuperhatalom, az USA most érkezik el egykori csendestársa végállapotába. Vétóra még futja, pénz még van, amennyi kell, de a belső összeomlást aligha lehet elkerülni. A Bush-kormányzat megbukott, elvesztette mind kongresszusi, mind szenátusi többségét, és valószínűleg alulmarad a következő elnökválasztáson is. Hosszú idő óta először az amerikai társadalom változást akar, nem csupán választási komédiát. A demokratákra hárul az a feladat, hogy egy választási győzelemmel rendszert váltsanak és kirántsák ezt az országot az Izraellel szembeni megalázó, és az amerikai társadalom érdekeit egyáltalán nem szolgáló alárendeltségből. A kérdés most az, amit az európai sajtó még csak pedzeget, és amit Amerikában sem tárgyalnak még érdeme szerint, hogy mi lesz az Egyesült Államokkal, ha erre a váltásra a demokraták nem lesznek sem elég bátrak, sem felkészültek, sem elég erősek. Ha ugyan a stílus megváltozik, de minden marad a régiben.

Nem csupán a hadsereg Irakból való kivonásáról van szó. Ha Irakból kivonják az amerikai hadsereget, Afganisztánból is ki kell jönni, és az egész antiterrorista világháború, amely a WTC-tornyok Bostonból indított leroggyantásával kezdődött, csúfos, a vietnami kudarcnál is nagyobb kudarcra fog végződni. Nemcsak Izrael marad katonai védelem nélkül, hanem a Kaszpi-tenger környéki olaj- és gázlelőhelyek és a szállítási útvonalak is. Grúzia és Ukrajna visszazippantódik az orosz érdekszférába, és Izrael palesztinai politikája, a palesztin népirtás és a telepítés, a megszállás is háttértámogatás nélkül marad. Közben Kína tovább erősödik, még hozzá a legkisebb erőfeszítés nélkül, mintegy kacagva. Ezt az orosz gázalapú előretörés alig ellensúlyozza. Amerika impotens világhatalommá válik, köszönhetően annak, hogy vezetőrétege ennyire kiszolgáltatatta magát az izraeli, cionista érdekeknek.

A kibontakozás előtt két út nyitható meg, elvileg. Gyakorlatilag valószínűleg csak egy. A jelenleg még elképzelhetetlen belső változások és reformok útját, azaz a saját hatalom szerkezetének átalakítását és az ezzel járó elitcserét, a pénz és a médiumok szerepének átgondolását és a hadiipari fejlesztés és költségek helyett az ipari potenciálok, a környezetvédelem és a természeti erőforrások megőrzésének szolgálatába állítását csak egy olyan rendszerváltással lehetne megoldani, amire ma az Egyesült Államok társadalma nincsen készen. A gondolat már nyilván ott munkál sok agyban, de a hadiipari, a pénzügyi és az olajlobbi még sokkal erősebb, elnyomja a gondolkodókat. Amíg van egy csepp olaj a földben, amíg a pénzcsinálás és a hitel a legnagyobb üzlet, s amíg mindehhez csak sajtótámogatás és népbutítás kell, addig nem áll át a világ legnagyobb hatalma a fenntartható fejlődésre és a világbékére. Jelenleg az a világ tragédiája, hogy az amerikai rendszer képtelen önmagát megújítani. Amíg a Szovjetunió, kétségtelen kényszer hatása alatt szétesett, és ha felemás módon, de megújította magát, amíg Kína legjobban fejlődő részeiben – milliárdos tömegekről és óriási városokról van szó – kapitalizmus van, tehát alapvető változás, addig az USA-ban választásról választásra, elnökről elnökre, háborúról háborúra tolódik át a változatlan, a megmerevedés.

A másik út egy borzalmas lehetőség. Világháború. A világ minden eddigi nagyhatalma ehhez az eszközhöz, egy hatalmas háború kirobbantásának eszközéhez nyúlt, amikor végső bajba került.

Az USA első ilyen kísérlete most fulladt kudarcba. Irakot nem sikerült sem leigázni, sem demokratikus állammá tenni. Igaz, ez utóbbit nem is akarták. Ugyanez történt Afganisztánban is. Most végérvényesen kiderült, hogy az amerikai társadalom nem akarja ezeket a háborúkat és nem hajlandó a terheket viselni, és olyanokra akarja bízni a sorsát, akik ezeket a terheket leveszik a válláról. Ha most a demokratákról is kiderül, hogy nem vállalják ezt és más módon, de folytatják a háborút, akkor az Egyesült Államokon olyan kiábrándulás futhat végig, amely a rendszer megdőléséhez vezethet. Létrejöhetnek olyan állapotok, szerveződések, ellenállási mozgalmak, amelyek később elvezetnek az uralkodó réteg, a hatalom-, pénz- és médiabirtokosok eltüntetéséhez. Mindegy az, hogy a folyamat akár évtizedekig is eltarthat. Az uralkodó rétegek, a hatalom pontosan tudja, hogy most kell ellenlépéseket tennie, mert ha vár, késő lesz.

Világháborút a tömegirányítás korában nem úgy kell elképzelni, mint a huszadik század világháborúit. Most már kétféle világháborúról kell beszélnünk, pontosan kétfélében kell élnünk. A virtuális világháború, amely jelenleg a legvalószínűbb, nem nélkülöz ugyan legalább egy helyi háborút – Irak –, de világháborúnak mégiscsak abban az értelemben nevezhető, hogy az egész világon háborús intézkedéseket, megszorításokat, terrort, cenzúrát vezetnek be. Abban az országban elsősorban, amely ennek a hadseregét adja és azokban is, amelyek szövetségesei, vagy éppenséggel távolabbról szemlélik a dolgokat. Ilyen világintézkedés a közelmúltban már lezajlott: megbénították a légi közlekedést a világ legforgalmasabb repülőterén. Mondván, hogy így hárítottak el egy tömeges katasztrófát, amelyre a terroristák készültek.

Egy nagy háború kirobbantásához sok minden rendelkezésre áll, és hál' Istennek, sok minden hiányzik. Bomba, tank, repülő, helikopter, nukleáris erő van, titkos eszköz, felforgatóképesség, aknamunka szintén bevetésre vár és még gyakorlatozik is – lásd: Magyarország –, ami hiányzik, az a szellemi kapacitás. Amíg a volhiniai kahalok válogatottja, a terrorista Begin, Samir, régebben Ben Gurion és Amerikában az alelnökből elnökké előlépett Johnson és a magának Metternich-i szerepet álmódó Kissinger vezette elő a háborúkat – sokszor éppen békekötéssel –, addig nem volt hiány rendszerfenntartó háborús ötletekben. Egyszerre volt békeharc, leszerelés és sok ponton háború. A sajtó az egész világgal el tudta hitetni, hogy a háborúkat a demokrácia terjesztése érdekében vívják. Most erre már nincs több kapacitás. Amerika tulajdonképpen túl van legbutább elnökén, és aki készülődik ellene, az csak egy elhagyott asszony, Clintonné, aki úgy került a világpolitikába, hogy az ura megcsalta. Ez nem sok jót ígér Amerikának.

Hiteles titkosszolgálati információk nélkül lehetetlen megjósolni, hogy hol és miként akarják az új háborút kirobbantani. Természetesen Irán és a környéke marad az első számú célszám, de az iraki kudarc és Irán ereje megnehezíti a dolgot. Az urándúsítás és az atombombagyártás ma már nem elégséges indok. Megpróbálkozhatnak egy kilótt atomtöltetű rakétával, de ez nem valószínű, mert nagyon átlátszó. Délkelet-Ázsia sem jöhet szóba, már csak azért sem, mert messzi van. Egy másik valószínűség: Dél-Amerika. Itt már kudarcuk is volt, sikerük is volt, itt sok amerikai érdekeltség működik, könnyen meg lehet ölelni néhány száz jenkit, és a többit pedig megvédeni, háborúval. Ezek azonban csak találgatások és mindössze egy figyelmeztetés mondatai: nekünk, magyaroknak erre kell felkészülnünk, jó lenne kimaradnunk a következő világégésből. Csak az bizonyos, hogy véget ért egy korszak, és a következő még rosszabbat hoz. Mi pedig máris terepasztal vagyunk.

A virtuális világháborúban azt kell elhitetni a társadalommal, hogy amit lát, amit tapasztal, nem valóság, nem tény, hanem az a valóság, amit kap. A magyar társadalom részben a saját szemével, részben a közvetítésekből látta a tényeket, az egész történetet, a lovasrohamot, a

fejmagasságban kilőtt gumilövedékeket, a könnygáz csípte a szemét. A bíróságok sebtében elítéltek néhány kő- vagy üvegdobáló embert, aki senkit nem talált el, most mégis meg kell várnia, hogy megtudja az igazságot néhány jelentésből, amelyet olyanok írnak, akiket a kormány bízott meg az eredeti valóság virtuális valósággal való felcserélésével. Az eredeti valóság mindig az élet, amely élni akar, és szabadságot akar, a virtuális valóság a háború valósága, amely maga a cenzúra. Most nem szabad megtudnod az igazságot, mert háború van.

Magyarország most egy kísérleti terület, amelynek már neve is van: „műveleti terület”. A világírányítók úgy gondolják, hogy itt lehet a legolcsóbban kikísérletezni a háborúhoz szükséges cenzúrákat, és a virtuális valóság ráerőszakolását a társadalomra. Hogyan lehet egy műveleti valóságot elfogadtatni a lázongó társadalommal, hogyan lehet törekvéseket kisiklatni, hogyan lehet az agyakba telepíteni azt a történetet, ami nem történt meg, és azt a történetet pedig, amelyik megtörtént, kiiktatni? A társadalom nem akarja elfogadni a végeredményben háborús célú, ellene irányuló megszorításokat. Hogyan lehet elhitetni vele, hogy a megszorítások, amelyek miatt szenved, érte történnek és nem a hatalombirtokos vékony elit érdekét szolgálják? A magyar társadalom baja a kamat és a kamatos kamat, a nemzetközi uzsora. Az 1982 óta felvett hitelek sokszorosan visszafizettük, mégis arra kényszerülünk, hogy a hiteltörlesztés érdekében mindenünket eladjuk áron alul, és újabb hitelek vegyünk fel csupán azért, hogy a kamatokat fizetni tudjuk. Ehhez kell a virtuális háború és az egész háborús erőszak, ehhez kellene a nagy atlanti rendszerek, amelyekbe, mint háborús szövetséges, bele vagyunk erőszakolva. Nem amiatt a néhány századnyi katonáért vagyunk a NATO tagjai, akik Irakban és Afganisztánban meg másutt teljesítenek szolgálatot, hanem a pontos kamatfizetésért vagyunk a NATO tagjai, meg a belső rendszerért, az elitfenntartó kétpártrendszerért és a TV-2-ért meg az RTL Klubért, no meg az MTV tiszta zsidó birtoklásáért.

A műveleti területen le kell mondani az önállóságról és a függetlenségről, nem lehet nemzeti céllal megszervezni a munkát, megművelni a földet, megtermelni a saját szükségletet, a műveleti területen csak fogyasztó lehetsz. Kiszolgáltatott ember vagy itt, aki szaladsz a gumibot elől, akinek nincs saját történelme, nincs múltja, és ennél fogva nincsenek saját céljai sem. A műveleti területen tulajdonképpen a lázadást is a hatalom szervezi. Meglepő dolgok csak akkor történnek, amikor ebbe a szervezőmunkába hiba csúszik. Amikor megjelenik egy-egy tisztán megfogalmazott gondolat, akarat, amikor az emberek önzetlenül színre lépnek. Az önzetlenség mindig megriasztja a milliárdosokat. Ilyenkor a hatalom megindítja saját lejárató gépezetét, üzembe helyezi a provokátorait, és rázúdul az önzetlen lelkekre. Megmagyarázó bizottságokat állítanak fel, elkezdődik az átélt regény elő- és utószavainak megírása, és a bizottságok embereiből meg a kommandósokból meg a rendőrtábornokokból és a politikusokból élláncot alkotnak a jogállam köré. Hirtelen az lesz a legfontosabb, hogy megvédjük azt a jogállamot, ami a kamatfizetést szavatolja, és körülálljuk azt a demokráciát, ami nincs. Háború van, virtuális világháború, ehhez szigorúan őrzött jogállam kell. Magyarország ma megdönthetetlen, velőtrázó hazugságokkal védett jogállam, már csírájukban cenzúrázott gondolatokkal és virtuális holokausztvalósággal, és egy szegény, fogyatkozó néppel, amely nem bánná a jogállamot, ha neki is volna benne joga. És egy kicsi igazsága.